

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН С РАЗЛИЧНИ ОЧИ

chitanka.info

Допреди няколко месеца Димитър бе пощенски служител. Отиваше на работа в седем и половина, ползваше обедната си почивка, за да хапне на крак баница с праз и после се връщаше на работа. В осемнадесет си тръгваше уморен. Минаваше по булеварда, от чиито две страни растяха букове и брези. Пролет и есен му беше много приятно, а през лятото сенките го спасяваха от жаркото слънце. Зимата разкривяваше клоните им и дърветата му изглеждаха по-скоро ужасяващи — като костеливи ръце, протегнати от пръстта. Допреди няколко месеца... След това изтри един лотариен билет и се оказа милионер. Никога не бе вярвал, че това може да му случи, но ето че съдбата го изненада. Вече четиридесетгодишния мъж, който живееше сам и под наем, можеше да си позволи... всичко.

Димитър напусна работа, купи си мезонет в новопостроен жилищен комплекс в полите на Витоша. След това се разходи до няколко автокъщи и представителства на европейски марки автомобили. В крайна сметка се сдоби с луксозно високопроходимо возило. Обзаведе мезонета си с помощта на дизайнер от Франция. След което започна да скучае. Не му се налагаше да става за работа, не му се налагаше да ходи някъде. Никой не го търсеше, като не се брояха далечните роднини, които се опитваха да измъкнат нещо от него. Изключително скъпия му смартфон прашасваше на скъпата му холна маса от африканска дървесина, която се добива само в една област на държава, чието име не можеше да произнесе.

Така минаха няколко месеца. Изглежда всички филми, които бе искал да гледа, прочете един куп книги, превъртя десетки игри на компютъра си и накрая остана без дейност. Апартаментът бе тих. Чуваше сърцето си и кръвта, която блъска в ушите му. Сам. Сети се за най-краткия разказ на ужасите, който бе чел: „Последния човек на Земята седеше в стаята си. Изведнъж на вратата се почука...“. Точно така се чувстваше. Само че това почукване, което да го извади от убийственото равновесие, така и не се случваше.

Излезе и се запъти към гаража. В последния момент размисли и мина през портала пеш. Пазачът на будката за охрана го поздрави учтиво и го изглежда учудено. Никога не бе виждал обитателите на комплекса да ходят пеш извън територията, която охранява.

Димитър се спусна по тротоара, вдишвайки планинския въздух с аромат на билки и мокра пръст. Отби се в квартален фризьорски салон

чисто импулсивно. С нежелание свали слънчевите си очила. Мразеше учудените погледи, когато хората забелязваха двете му различни очи — едното синьо, другото — кафяво. Така се беше родил, но когато стана ученик започнаха проблемите му, подигравките от съученици, тормоза, обидите. Израсна с тях — свит и срамежлив. Като по-голям започна да носи очила, които не махаше дори в мрачен, дъждовен ден. Предпочиташе да е на сигурно зад тъмните стъкла, дори и да го смятаха за особняк. Беше изчел всичко за хетерохромията, търсейки начин да постигне нормалност и да отстрани този проблем, който го потискаше, но... лечение нямаше. Принуди се да живее с нея, но винаги, когато сваляше очилата си, изпитваше притеснение, дланите му се изпотяваха и ръцете му трепереха.

Както и сега. Фризьорката го изгледа странно, а после се опита да завърже разговор. Виждайки неговата неподатливост, скоро млъкна. Двадесет минути по-късно Димитър излезе и продължи разходката си, осигурявайки си комфорт зад черните стъкла. Мислите му се върнаха в миналото. Единственото хубаво нещо, което му се случи, заради заболяването, бе срещата му с Виктория. Преместиха я в класа му през втория срок на единадесети клас. Единствено тя от всичките му съученици не му се подиграваше и разговаряха през голямото междучасие. Стучи се така, че тези разговори ставаха все по-задълбочени и двете деца изпитаха по-дълбоки чувства. Димитър започна да я изпраща, да се заседяват на пейка в парка, разговаряйки за литература, кино, музика. Времето с Вики му се струваше вълшебство, бягство в един паралелен свят, където той е нормален и пълноценен младеж.

Един ден в парка Вики му каза:

— Може ли да целуна очите ти?

Митко се сепна. Никога досега не бе споменавала очите му, никога! Изчерви се, а дланите му моментално се изпотиха, което го притесни още повече. А това с целувката... не можеше да си представи какво се крие зад тези думи, дали опит за подигравка, или...

Преди да отговори Вики се наведе и първо целуна лявото му око — кафявото, премлясна и целуна и другото — синьото. После се усмихна и хвана лицето му с длани:

— Не само че са различни на цвят, но са различни и на вкус. Кафявото е... малко като карамел, а другото — има вкус на ванилия.

После го целуна в устата. Дълго и страстно! Това бе първата му целувка с жена. Същата вечер се прибра вкъщи и дълго не можа да заспи от вълнение. Нямахше търпение да се срещне на другия ден с Вики, да я държи за ръка, да докосва косата ѝ.

Реши да седне в едно кафене на открито, тъй като бе топло и слънцето напичаше. От ходенето се беше изпотил. Имаше нужда да почине, да се разхлади и да сложи мислите си в ред. Поръча тоник и дълго кафе с мляко и мед и се отпусна в пластмасовия стол.

Мислите му отлетяха назад в миналото.

На следващия ден Виктория не дойде на училище, била болна, каза им класната им. Димитър посърна. Прибра се тъжен. На входната врата видя листче, забодено с кабарче, на което пишеше неговото име. Взе го и с трепет го разгърна. Вики го канеше на нощна разходка в парка. В дванадесет ще го чака на моста.

Момчето не можеше да си намери място от вълнение. Едва изчака да вечеря с родителите си, те да изгледат филма по първа програма и да си легнат. Излезе още в единадесет и половина, макар че за пет минути щеше да стигне на уреченото място. Беше нетърпелив, радостен, а сега знаеше, че е бил и влюбен.

Точно в дванадесет я видя да идва. Забърза към нея и я прегърна плахо. Тя се засмя и го целуна. Разхождаха се под звездите, хванати за ръце. Смееха се и се шегуваха. Говориха си за бъдещето. После правиха любов. Няколкото минути на Димитър му се сториха вълшебство. Емоциите го разтърсиха до дъно. Сигурен бе, че това е момичето на живота му.

Щастието им продължи малко. След завършване родителите на Вики се преместиха в друг град. Самата тя влезе да учи във Варна, а Димитър — в София. Размениха си две или три писма, а след това Виктория спря да пише. Той ѝ изпрати още две безответни съобщения и се примири. Скри се зад черните очила.

От тази първа любов, не бе срещал друга, нито бе бил с жена. Понякога гледаше порно и се самозадоволяваше, но всичко бе до там. Никаква любов, никакви чувства. Не се престаши да отиде на проститутка, а и беше старомоден. Секс без любов — не, благодаря. Понякога си мислеше, че този отказ от негова страна да изневери на първата си любов, е в резултат на неосъзната психопатология и се чудеше дали да не отиде при специалист. Но и за това не намираше

смелост. А сега, когато животът му бе обезпечен, нямаше и работа, която да обсебва вниманието му, мислите му се насочваха към миналото, към познатото щастие. А сега и това момиче. Имаше нещо в нея, което... и той не знаеше. Отдавна не бе чувствал така, не бе усещал този гъдел на парашутчета от глухарчета в стомаха си.

Следващите дни неизменно излизаше пеша и отиваше да пие кафе. Научи смените на момичето, както и името ѝ — Мадлен. В началото му се стори странно. Небългарско име. После обаче, му се услади като мед. Ухаен и пристрастяващ. Разговорите им все повече и повече се разнообразяваха, обсъждаха с по няколко думи различни теми, докато един ден Димитър се престраши да я покани на вечеря. Изчерви се и се изпоти на секундата, а ръцете му трепереха. Мадлен само се усмихна, разкривайки неповторими трапчинки в ъглите на устните си и отиде към съседната маса.

Димитър остави сумата за сметката си, както и щедър бакшиш и се отправи към дома си. Едва в хола свали очилата си и погледът му попадна на огледалото. От лицето му го гледаха едно синьо и едно кафяво око. Мигом посърна. Винаги до момента бе седял зад стъклата и момичето нямаше представа за този негов недъг. Натъжи се. После се ядоса, че цял живот страда заради тези очи.

Сипа си два пръста уиски и се тръсна на дивана, пускайки в движение огромния плазмен телевизор. Заграка по каналите. Картините се сменяха и виждаше само водовъртеж от цветове и звуци. Нещо го сепна. Върна канал, който току-що бе подминал. От екрана се усмихваше чаровно момиче с изключително бели зъби, което чупеше очилата си и поставяше лещи на очите си. После смени лещите и излезе на среща с приятелки. Това е!

Димитър скочи и набра телефона на компанията, която се рекламираше. След неколкominутен разговор знаеше къде е най-близкия магазин, който ги представлява и хукна натам. Вечерта се прибра без слънчеви очила. Чувстваше се гол и беззащитен по време на разходката си, но когато видя кафявите си очи, двете си кафяви очи, се зарадва. Нещата с Мадлен можеше и да се получат. Вече!

На следващия ден привечер изкара колата от гаража за първи път и се отправи към уреченото място за среща. Чувстваше се нервен, но

главно заради това, че щеше да има среща с момиче след повече от двадесет години. Лещите, които си сложи го караха да се чувства малко по-уверен и спокоен. Радваше се, че попадна на онази реклама. Тактуваше си с пръсти по волана, а когато я видя на ъгъла под липата, нещо го стегна под лъжичката. Беше си направила прическа, лек грим подчертаваше красивите ѝ черти. Паркира пред нея и излезе от колата, за да ѝ отвори вратата. Приближи се широко усмихнат към нея, гледайки я в очите. Онези лешникови очи, които така го пленяваха, докато беше клиент.

Усмивката му бавно посърна. Нещо стисна гърлото му и вместо поздрав, изхриптя нечленоразделно. Мадлен го гледаше в цялата си прелест, сияеща, усмихната, осъзнавайки, че е неотразима, но Димитър не можеше да откъсне очи от нейните. Едното синьо, другото кафяво.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.